

© **AEmic**

1 december 2009

drs. Marion F.B.M. Stroeks-Philippens.

Broekhem 128

6301 HL Valkenburg aan de Geul

043-6010008

info@aemic.nl

www.aemic.nl

Niets uit dit boek mag worden gekopieerd, vermenigvuldigd en/of worden overgenomen in welke vorm dan ook zonder uitdrukkelijke toestemming van AEmic. De intellectuele eigendomsrechten berusten te allen tijde bij AEmic c.q. M. Stroeks-Philippens.

Rietje Heijnen

“Ik heb mijn best gedaan.”

Inhoud.

Jeugd.	5
Ouders.	7
Schooltijd.	18
Jaren '30.	22
Opleiding en beroep.	26
Oorlogstijd.	32
Verlovingstijd.	41
Huwelijk.	45
Echtgenoot.	49
Kinderen.	56
Hotel Heijnen.	68
Vakanties.	74
Slot.	79
Stamboom.	85
Fotoalbum.	86

Jeugd.

Mijn moeder stond achter het glas en zwaaide. Maar ik kon niet naar haar toe. Ik was zo verdrietig. En de zusters waren streng en zeiden dat ik niet mocht huilen.

*Rietje als
kind van
twee jaar*

Ik was nog geen drie, toen de dokter me bewusteloos naar het ziekenhuis bracht. Ze dachten dat ik het niet zou

overleven. De artsen hebben mijn keel open gesneden en er een buisje in gezet, zodat ik weer lucht kon krijgen. Daarna moest ik vier maanden in het ziekenhuis blijven. In totale afzondering, want die ziekte was erg besmettelijk. Ik lag achter glas en niemand mocht bij me komen. Ook mijn moeder niet. Ik vond het vreselijk, maar volgens mijn oudste zus Bep ben ik daardoor later als kind erg verwend.

Ik ben meer dan 85 jaar geleden geboren op 12 augustus 1924 in de Guascostraat in Valkenburg, in de voormiddag geloof ik. In dat huis is nu hotel de Guasco gevestigd. We hadden thuis acht kinderen. Mijn moeder kreeg ze in nog geen tien jaar tijd. Ieder jaar één. Alleen tussen mijn broer en mij zit twee jaar. Dat kwam omdat mijn vader met de vroedvrouw had gewed, dat hij best een jaar kon overslaan. Maar dat jaar kwam de

pastoor prompt vragen, of ze wel katholiek leefden. Het jaar daarop kreeg mama weer een kind.

6		Kinderen uit dit huwelijk geboren.				7
VOORNAMEN.		GEBOREN		OVERLEDEN		
		TE	DEN	TE	DEN	
1.	Frans Hubertus Willis	Ant. Valkenburg	9 Augustus 1918	N.O. Indië	10 Nov. 1938.	
2.	Maria Josephina Hubertina	id.	17 November 1919			
3.	Maria Wilhelmina Louisa	id.	6 Januari 1921			
4.	Matthieu Joseph Johannes	id.	16 April 1922			
5.	Wilhelmina Andrea Maria	Valenburg	13 Juni 1923 13/6 uur 21 m.			
6.	Maria Victorine Louise	id.	12 Aug. 1924 10 1/2 uur 21 m.			
7.	Jacobus Hubertus Joseph	Lotharum	13 Aug 1926 3 uur 21 m.			
8.	Hendrik Joseph Hubert	idem.	2 Maart 1928 5 1/2 uur 21 m.			
9.						
10.						
11.						
12.						

Trouwboekje Frans en Maria Heijnen-Neven: kinderen

Ouders.

Zus van Frans Heijnen, uiterst rechts op de foto, met haar gezin in België.

Papa was een leuke opa. Dat klopte ook wel. Er zat voor geen vijf cent kwaad in. Hij was de jongste van drie broers en een zus. Alle drie de jongens waren timmerman. Ze waren daar goed in. Samen met mijn opa hadden ze in

Schimmert een eigen werkplaats. Ze hadden van de Jezuïeten in Huize Bostlust opdracht gekregen om zaken te verbouwen. Dat waren allemaal Duitse paters.

Frans (op de fiets) en Guillame Heijnen.

Van die orde zaten ook paters in Denemarken. Ze vroegen of er vakmensen van hier ook naar Denemarken wilde gaan. Dat wilde de broers wel. Ze zijn steeds met twee van de drie broers naar Denemarken gegaan. Omdat één broer altijd bij mijn opa moest blijven om hem te helpen.

Papa is met mijn oom Giellame bijna drie jaar in Kopenhagen geweest, van 1911 tot 1914. Ze hadden daar ook een werkplaats. Dat was zijn beste tijd, zei papa. Toen was hij vooraan in de twintig. Hij had daar ook een Deense vriendin. Toen de Eerste Wereldoorlog uitbrak, kon hij niet meer terug naar Denemarken. Daarna is papa met oom Giellame de timmerwerkplaats begonnen in de Guascostraat

Mama, geboren op 6 januari 1890, was een knappe en trotse vrouw. Ze was een nakomertje uit een gezin van negen, zes jongens en drie meisjes. Haar broers en zussen waren veel ouder. Haar nichtje, die tante tegen haar moest zeggen, was zelfs ouder dan dat zijzelf. Bij mama thuis hadden ze genoeg geld. Haar ouders hadden een grote boerderij met landerijen in Meerssen, verschillende panden en een stroop- en een baksteenfabriek.

*Communie-
foto Maria
Neven*

Mijn oma was ook een struise vrouw. Ze was altijd op de handel, zoals ze dat noemden. Ze kocht zelf het fruit op voor de stroopfabriek en ze bestierde de boerderij. Dat was een zakenvrouw. Mama heeft haar eigen moeder als kind niet veel meegemaakt. Die was altijd onderweg. Ze had weinig tijd voor mama, die vooral werd opgevoed door haar zussen en door de maagd Hannah. Er was namelijk een echtpaar op de boerderij,

dat daar het huishouden deed. Die woonden in een huisje, naast de boerderij.

*Maria en
Frans en
haar
nichtje
Mieneke
en haar
man.*

De kinderen van opa en oma hebben kunnen studeren. Die waren dierenarts of onderwijzer. Als jong meisje is mama samen met haar nichtje Mieneke naar kostschool in Luik gestuurd. Om Frans te leren en om te leren naaien en koken. Het was daar streng, ze mocht bijvoorbeeld geen Nederlands praten. Maar ook gezellig. Mama heeft daar verschillende vriendinnen aan overgehouden. En ze heeft daar veel geleerd. Ze sprak vloeiend Frans en kon goed koken en naaien.

*Groot-
moeder
Neven*

Toen ze met zeventien jaar weer thuis kwam wonen, was het rijkelui leventje over. Mama had thuis nooit iets hoeven te doen. In de vakanties mocht ze vakantie vieren. Toen ze thuis kwam dacht ze dat ze verder de juffrouw uit kon hangen. Mijn oma vond echter dat mama gewoon mee moest draaien op de boerderij. Daar had mijn

moeder een geweldige hekel aan.

Mama's vader stierf toen ze achttien jaar was en de boerderij en de fabrieken werden verkocht. Zo was dat toen. Mijn oma handelde wel zelfstandig maar ze mocht geen eigen zaak hebben, omdat ze een vrouw was. Mama ging met haar moeder en haar nichtje Mienke in een huis in de Stationsstraat in Meerssen wonen. Er waren verschillende mannen die met mijn moeder wilde trouwen. Vooral boeren met een grote boerderij. Mama was een mooie struise vrouw. Maar mama wilde niet met een boer trouwen, omdat ze niet op een boerderij wilde werken.

Al haar broers en zussen waren getrouwd en hadden allemaal grote huishoudens. En dan moest mama van mijn oma als die huishoudens langs. Om te helpen met naaien, want dat kon ze heel goed. Dan kon ze daar een hele dag naaien en daar kreeg ze dan niets voor. Maar ze kende wel haar familie heel goed, omdat ze overal over de

*Maria en
Frans*

vloer kwam.

Mijn vader, geboren in 1889, bouwde met zijn broers en vader drie huizen in de Stationsstraat in Meerssen. Papa had een oogje op mama. Daarom ging hij vragen

of hij daar zijn koffie mocht opwarmen. Mama had eerst verkering met mijn oom Andries, maar die dronk. Papa was een lange man, bijna 1.97 meter en heel charmant. En hij was geen boer, maar een handwerksman. Dat vond mama ook heel belangrijk.

*Maria
Neven
en haar
jongste
broer
Giel.*

Ze trouwden
22 september
1917 Het eer-
ste jaar woon-
de papa en
mama bij mijn
grootvader in
Schimmert.

Toen had
mama vier

mannen om te verzorgen. Dat was haar te gortig. Daarna gingen papa en mama samen met mijn oma van moederskant in Oud Valkenburg wonen. Toen mijn oma stierf in 1922 zijn ze in de Guascostraat in Valkenburg gaan wonen. Papa en mama hebben altijd een goed huwelijk gehad, dat kan ik wel zeggen. Maar papa was eigenlijk een groot kind. Dat zei mama ook altijd.

Papa was een heel charmante man, maar hij maakte zich nooit echt moe. Hij maakte liever muziek en kletste met de mannen die bij hem werkten. Mama had een belangrijke erfenis meegekregen. Ik geloof iets van 70.000 gulden, landerijen in Meerssen en een paar panden. Papa ging daarmee aan de slag als aannemer. Hij bouwde huizen. Maar hij lette bij het aannemen van

mensen er meer op of dat gezellige mensen waren, die konden zingen en een instrument bespeelden, dan dat ze hard werkten.

Papa had in de jaren twintig werk zat. Bij het huis in de Guascostraat lag een grote loods en daar maakten ze ramen en deuren. Die werden nog niet machinaal gemaakt. Voor veel hotels hier in Valkenburg hebben ze de ramen en deuren gemaakt. Maar de mensen betaalden niet of heel laat. Als ze nu al dat geld waar ze recht op hadden nog zouden krijgen, waren ze rijk geweest. En mama moest de administratie doen, want dat deden die mannen niet. En ze moest achter het geld aan gaan bij de hotels.

Een huis, dat Frans als aannemer bouwde.

In 1925 hebben ze het pand aan Broekhem 40 gekocht. Een broer van mama, oom Jacques uit Maastricht, heeft daar voor gezorgd. Mama kon kamers verhuren om ze te zorgen dat ze een inkomen had voor haar en de kinderen. Papa begon als aannemer met het bouwen van huizen. Hij had een werkplaats hier aan de

achterkant van het huis, met een uitgang naar de Cremerstraat. Het werkhuis, noemde hij dat. Hij had toen ook weer mensen aangenomen. Hij had genoeg werk en hij maakte goed werk. Hij heeft onder andere de banken voor de kerk in Broekhem gemaakt en de eerste keer de haan op de kerktoren gezet.

Maar papa kennende: hij werkte alleen als hij er zin in had. Er stond een bank voor de werkplaats. Daar zat hij dan op en speelde het accordeon en zijn werknemers stonden er om heen te zingen. Die mannen vonden dat leuk: als de baas niet werkte, dan werkte zij ook niet. Mama hoorde ze vaker zingen en muziek maken. Maar als vrouw mocht ze daar niets van zeggen. Het resultaat was, dat papa niks verdiende. Het geld van mama verdween zo als sneeuw voor de zon. Daarbij kwam dat papa helemaal niet zakelijk was. Hij had een hekel aan de administratie en als mama dat niet deed, dan kwam er helemaal geen geld binnen. Toen het geld van mama op was, is hij gestopt als aannemer.

Met de hele erge crisis, in 1930/31, had hij bijna geen werk meer en begon hij met de verzekeringen. Want als uitkering kreeg je acht gulden in de week. Daar kon je met tien mensen niet van leven. Die verzekeringen waren toen een zegen. Hij vond dat leuk. Ik heb met mensen gesproken uit Schimmert, waar hij aan huis kwam om de verzekeringspenningen te innen. Daar kende hij de mensen allemaal, omdat hij daar geboren en getogen was. Die mensen verheugden zich, als papa kwam. Hij had altijd verhalen en hij bracht het nieuws. Want papa ging van deur naar deur. Papa kon

goed vertellen en het was een charmante gezellige man.

Als ik die verhalen hoor, dan vertel ik maar niets over de achtergrond. Als papa niet was getrouwd, dan had hij niemand kwaad gedaan. Het was geen kwaad mens, maar het was geen goede vader. En dat heeft hij ook nooit willen inzien. Weet je wanneer ik hem een goede vader vond? Toen mama was gestorven. Toen heeft hij ook heel veel over vroeger verteld. Weet je wie hem had verwend? Zijn oma, van de Lemmens kant, die bij hen in huis woonde. Hij was de jongste en een leuk bijdehand kereltje. Als hij iets fout deed, dan ging hij naar zijn oma en die nam het voor hem op.

Later amuseerde papa vooral de gasten. Daar was hij heel goed in. Veel gasten kwamen vooral terug voor papa, omdat ze het zo gezellig vonden. Papa bleef ook vertegenwoordiger van verzekeringen. Het verkopen van verzekeringen ging prima, maar de administratie was een ramp. Ook die administratie moest

*Frans op
zijn motor*

mama er ook bij doen.

Ik heb ook leuke dingen met papa meegemaakt. Je had in Valkenburg twee gelegenheden om uit te gaan: het

Casino en het Paviljoen. Het Casino is al lang geleden afgebrand en het Paviljoen is enkele jaren geleden gesloopt. Daar speelden orkesten en dan ging ik daar met Bep heen. En papa ging mee om op te passen en om met zijn dochters te pronken. We waren jong en we zagen er leuk uit, dus hij kon met ons opscheppen. Dat was dan een hele onderneming. Hoe oud was ik toen? Zestien, zeventien jaar. Vroeger was het niet zoals nu, dat je jong uit mocht gaan.

Ik heb een goede band met papa gekregen toen mama was gestorven. Ik ging hem tussen de middag opzoeken in Bostlust, het bejaardenoord waar hij toen woonde. Hij at slecht en de meisjes letten niet op of hij voldoende binnen kreeg. Eerst at hij iets en daarna ging hij vertellen over vroeger. Toen had hij de rust om verhalen te vertellen, over wat hij allemaal vroeger had beleefd. Dat was daarvoor niet, zeker niet toen we klein waren. Hij wilde destijds geen last van ons hebben. Hij was zelf een groot kind. Hij kon het niet aan. Die drukte. Dat is hem boven het hoofd gegroeid. En mama kreeg geen steun van hem. Omdat hij niet mee zorgde, stond zij er met acht kinderen alleen voor. Maar ja, die tijd was zo.

Wat ook leuk was, waren de optredens van papa bij Kees Schilpenoord op de TV. Papa zong altijd liedjes en als je erg kon optreden, dan stond hij op de eerste rij. Als er in het bejaardenhuis iets te doen was, dan vroegen ze altijd of papa wilde zingen. Mama wist dan nooit wat haar te wachten stond. Dan kwam hij op in haar zwarte gitten jurk met een hoed. Nou die jurk en

*Optreden
Frans voor
de TV*

hoed kon mama weg-
gooien, maar iedereen had
heel veel plezier gehad. Zo
hebben ze hem ook ontdekt
voor dat programma in
Hilversum. Daar heeft hij
twee keer aan meegedaan.
Meneer Schilpenoord zei
toen: *“Meneer Heijnen, u
bent geboren voor het
toneel. Als u daar toen u
jong was in door was
gegaan, was u beroemd
geworden.”* Maar ja dat deed je vroeger niet, dat
hoorde niet. Dat was niet gepast.

Mama heeft me heel veel verteld. Zij kwam vroeger op
de naaikamer bij Beb en mij zitten om te helpen. En
dan vertelde ze over vroeger. Mama kon goed naaien.
Dat was gezellig met z'n drieën. Mama kwam een
beetje stug over, maar ze had een heel reëel,
hoogstaand karakter. Mama was een *Stolze* vrouw. Ze
leerde altijd dat het er niet om ging wat je hebt, maar
wie je bent. Dat heb ik van haar overgenomen. Ik neem
iedereen zoals hij is. Sommigen liggen je niet, maar
dan hoeft je de deur ook niet plat te lopen. Maar
behandelen ze mij slecht, dan is het ook over. Met Bep
en mama op de naaikamer was een leuke gezellige tijd.
Wel een keiharde tijd, want je moest dag en nacht
werken.

Overgroot-
ouders
Neven

Mijn grootouders heb ik niet gekend. De moeder van mama is in 1922 gestorven en haar vader was al eerder dood gegaan.

Ouderlijk huis Frans Heijnen, Nieuwstraat in Schimmert.